

משנה - מעשר שני

• [פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#) [משנה יג](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#) [משנה יא](#) [משנה יב](#) [משנה יג](#)
[משנה יד](#) [משנה טו](#)

פרק א - משנה א

מעשר שני, אין מוכרין אותו, ואין ממשכנין אותו **[ב]**, ואין מחליפין אותו, ולא שוקלין כנגדו. ולא יאמר אדם לחברו בירושלים, הילך יין ותן לי שמן. וכו' שאר כל הפרות. אבל נוהגין זה לזה מתנת חנם:

פרק א - משנה ב

מעשר בהמה, אין מוכרין אותו תמים חי, ולא בעל מום חי ופחוט, ואין מקדשין בו האשה. הבכור מוכרין אותו **[ה]** תמים חי, ובעל מום חי ופחוט, ומקדשין בו האשה. אין מחללין מעשר שני על אסימון, ולא על המטבע שאינו יוצא, ולא על המעות שאינן ברשותו:

פרק א - משנה ג

הלוקח בהמה לזבחי שלמים, או חיה לבשר תאונה, יצא העור לחליו **[ו]**, אף על פי שהעור מרבה על הבשר. פדי יין סתומות, מקום שדרךן למכר סתומות **[ז]**, יצא קנקן לחליו. האגוזים והשקדים, יצאו קלפיהם לחליו. התמד, עד שלא החמיץ, אינו נלקח בכסף מעשר. ומשהחמיץ, נלקח בכסף מעשר:

פרק א - משנה ד

הלוקח חיה לזבחי שלמים, בהמה לבשר תאונה, לא יצא העור לחליו. פדי יין פתוחות או סתומות, מקום שדרךן למכר פתוחות, לא יצא קנקן

לחלון. סלי זיתים וסלי ענבים עם הכלי, לא יצאו דמי הכלי לחלון:

פרק א - משנה ה

הלוקח מים, ומלח, ופרות המחברים לקרקע, או פרות שאינן יכולין להגיע לירושלים, לא קנה מעשר. הלוקח פרות, שוגג, יחזרו דמים למקומו. מזיד, יעלו ויאכלו במקום. ואם אין מקדש, ירקבו:

פרק א - משנה ו

הלוקח בהמה, שוגג, יחזרו דמיה למקומו. מזיד, תעלה ותאכל במקום. ואם אין מקדש, תקבר **[יא]** על ידי עורה:

פרק א - משנה ז

אין לוקחין עבדים ושפחות וקרקעות ובהמה טמאה מדמי מעשר שני. ואם לקח, יאכל כנגדו **[יג]**. אין מביאין קני זבים, וקני זבות, וקני יולדות, חטאות, ואשמות, מדמי מעשר שני. ואם הביא, יאכל כנגדם. זה הכלל, כל שהוא חוץ לאכילה ולשתיה ולסיכה מדמי מעשר שני, יאכל כנגדו:

פרק ב

פרק ב - משנה א

מעשר שני, נתן לאכילה ולשתיה ולסיכה, לאכל דבר שדרכו לאכל, לסוד דבר שדרכו לסוד. לא יסוד יין וחמץ, אבל סד הוא את השמן. אין מפטמין שמן של מעשר שני, ואין לוקחין בדמי מעשר שני שמן מפטם, אבל מפטם הוא את היין [ב]. נפל לתוכו דבש ותבלין והשביחו, השבח לפי חשבון. דגים שנתבשלו עם הקפלוטות של מעשר שני והשביחו, השבח לפי חשבון. עסה של מעשר שני שאפאה והשביח, השבח לשני. זה הכלל, כל ששביחו נפר [ג], השבח לפי החשבון. וכל שאין שבו נפר, השבח לשני:

פרק ב - משנה ב

רבי שמעון אומר, אין סכין שמן של מעשר שני בירושלים. וחקמים מתירין. אמרו לו לרבי שמעון, אם הקל בתרומה חמורה, לא נקל במעשר שני הקל. אמר להם, מה, לא [ה], אם הקל בתרומה החמורה מקום שהקל בכרשינים ובתלתן, נקל במעשר שני הקל מקום שלא הקל בכרשינים ובתלתן:

פרק ב - משנה ג

תלתן של מעשר שני, תאכל צמחונים. ושל תרומה, בית שמאי אומרים, כל מעשיה בטרה, חוץ מחפיפתה. ובית הלל אומרים, כל מעשיה בטמאה, חוץ משריתה:

פרק ב - משנה ד

כרשיני מעשר שני, יאכלו צמחונים, ונכנסין לירושלים ויוצאין. נטמאו,

רבי טרפון אומר, יתחלקו לעסות, וחכמים אומרים, יפדו. ושל תרומה, בית שמאי אומרים, שורין וּשְׁפִין בְּטֹהָרָה, ומאכילין בְּטֹמְאָה. ובית הלל אומרים, שורין בְּטֹהָרָה, וּשְׁפִין ומאכילין בְּטֹמְאָה. שמאי אומר, יאכלו צריד. רבי עקיבא אומר, כֹּל מַעֲשֵׂיהֶן בְּטֹמְאָה:

פרק ב - משנה ה

מעוֹת חֲלוּן ומעוֹת מעֵשֶׁר שְׁנֵי שְׁנַת־פְּזָרוֹ, מֵה שְׁלֵקֵט, לִקְט לְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי, עַד שְׁנֵי־שָׁלִים, וְהִשָּׂאֵר חֲלוּן. אִם בָּלַל וְחָפּוֹ, לְפִי חֶשְׁבוֹן. זֶה הַכֶּלֶל, הַמְתַּלְקָטִים, לְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי. וְהַנְּבָלִים, לְפִי חֶשְׁבוֹן:

פרק ב - משנה ו

סָלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְשֶׁל חֲלוּן שְׁנַת־עֶרְבוֹ, מִבֵּיא בְּסָלַע מְעוֹת וְאוֹמֵר, סָלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, בְּכָל מְקוֹם שֶׁהִיא, מְחַלֶּקֶת עַל הַמְּעוֹת הָאֵלוֹ, וּבוֹרֵר אֶת הַיָּפָה שְׁבָה, וּמְחַלְקוֹן עֲלֶיהָ, מִפְּנֵי שֶׁאֲמָרוּ, מְחַלְלִין כֶּסֶף עַל נְחֹשֶׁת מִדְּחֶק, וְלֹא שְׁיִתְקִים כֶּן, אֶלֶּא חוּזֵר וּמְחַלְלִים עַל הַכֶּסֶף:

פרק ב - משנה ז

בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם אֶת סָלְעֵיו דִּינְרֵי זָהָב, וּבֵית הַלֵּל מִתִּירֵין. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲנִי עָשִׂיתִי לְרַבִּין גְּמֵלִיאֵל וּלְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֶת כֶּסֶף דִּינְרֵי זָהָב:

פרק ב - משנה ח

הפורט סלע ממעות מעשר שני, בית שמאי אומרים, כל הסלע מעות. ובית הלל אומרים, שקל כסף ושקל מעות. רבי מאיר אומר, אין מחללין כסף ופרות על הכסף, וחקמים מתירים:

פרק ב - משנה ט

הפורט סלע של מעשר שני בירושלים, בית שמאי אומרים, כל הסלע מעות. ובית הלל אומרים, שקל כסף ושקל מעות. הדין לפני חכמים אומרים, בשלשה דינרי כסף ודינר מעות. רבי עקיבא אומר, שלשה דינרין כסף, ורביעית מעות. רבי טרפון אומר, ארבעה אספרי כסף. שמאי אומר, יניחנה בחנות ויאכל כנגדה:

פרק ב - משנה י

מי שהיו מקצת בניו טמאין ומקצתן טהורים, מניח את הסלע ואומר, מה שהטהורים שותים, סלע זו מחללת עליו. נמצאו טהורים וטמאים שותין מכד אחד: **[כ]**

פרק ג

פרק ג - משנה א

לא יאמר אדם לחברו, העל את הפרות האלו לירושלים לחלק, אלא אומר לו, העלים שנאכלים ונשתים בירושלים. אבל [א] נותנים זה לזה מתנת חנם:

פרק ג - משנה ב

אין לוקחין תרומה בכסף מעשר שני, מפני שהוא ממעט באכילתו, ורבי שמעון מתיר. אמר להם רבי שמעון, מה אם הקל בזבחי שלמים, שהוא מביאן לידי פגול ונותר וטמא, לא נקל בתרומה. אמרו לו, מה אם הקל בזבחי שלמים, שהן מתרים לזרים, נקל בתרומה, שהיא אסורה לזרים:

פרק ג - משנה ג

מי שהיו לו מעות בירושלים וצריך לו, ולחברו פרות, אומר לחברו, הרי המעות האלו מחללין על פרותיך. נמצא זה אוכל פרותיו בטרה, והלה עושה צרכו במעותיו [ב]. ולא יאמר כן לעם הארץ, אלא בדמאי:

פרק ג - משנה ד

פרות בירושלים ומעות במדינה, אומר, הרי המעות ההם מחללין על פרות האלו. מעות בירושלים ופרות במדינה, אומר הרי המעות האלו מחללין על פרות ההם, ובלבד שיעלו הפרות ויאכלו בירושלים:

פרק ג - משנה ה

מְעוֹת נִכְנְסוֹת לִירוּשָׁלַיִם וַיּוֹצְאוֹת, וּפְרוֹת נִכְנְסוּן וַאֲיָן יוֹצְאִין. רַבֵּן שְׁמַעוֹן
בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, אִף הַפְּרוֹת נִכְנְסוּן וַיּוֹצְאִין:

פרק ג - משנה ו

פְּרוֹת שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתָּן וְעָבְרוּ בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם, יַחְזֵר מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלֶהוּן
וַיֵּאָכֵל בִּירוּשָׁלַיִם. וְשֵׁלָא נִגְמְרָה מְלֹאכְתָּן, סְלֵי עֲנָבִים לְגַת וְסְלֵי תְּאֵנִים
לְמִקְצָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יַחְזֵר מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלֶהוּם וַיֵּאָכֵל בִּירוּשָׁלַיִם.
וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, יַפְדָּה וַיֵּאָכֵל בְּכָל מְקוֹם. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יְהוּדָה אוֹמֵר
מִשּׁוּם רַבִּי יוֹסִי, לֹא נִחְלְקוּ בֵּית שְׁמַאי וּבֵית הֵלֵל עַל פְּרוֹת שֵׁלָא נִגְמְרָה
מְלֹאכְתָּן, שְׁיַפְדָּה מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלֶהוּם וַיֵּאָכֵל בְּכָל מְקוֹם. וְעַל מָה נִחְלְקוּ, עַל
פְּרוֹת שֶׁנִּגְמְרָה מְלֹאכְתָּן, שְׁבֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יַחְזֵר מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שְׁלֶהוּם
וַיֵּאָכֵל בִּירוּשָׁלַיִם. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, יַפְדָּה וַיֵּאָכֵל בְּכָל מְקוֹם. וַהֲדַמְאִי,
נִכְנְס וַיּוֹצֵא וְנִפְדָּה:

פרק ג - משנה ז

אֵילוֹן שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּפָנִים וְנוֹטָה לַחוּץ, אוֹ עוֹמֵד בַּחוּץ וְנוֹטָה לְפָנִים, מִכְּנָגֵד
הַחוּמָה וְלְפָנִים, כְּלָפְנִים. מִכְּנָגֵד הַחוּמָה וְלַחוּץ, כְּלַחוּץ. בְּתֵי הַבְּדִים
שֶׁפְּתַחֲיָהוּן לְפָנִים וְחִלְלוּן לַחוּץ, אוֹ שֶׁפְּתַחֲיָהוּן לַחוּץ וְחִלְלוּן לְפָנִים, בֵּית שְׁמַאי
אוֹמְרִים, הַכֹּל כְּלָפְנִים {ז}. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, מִכְּנָגֵד {ח} הַחוּמָה וְלְפָנִים,
כְּלָפְנִים. מִכְּנָגֵד הַחוּמָה וְלַחוּץ, כְּלַחוּץ:

פרק ג - משנה ח

הַלְּשָׁכוֹת, בְּנוֹיּוֹת בְּקִדְשׁ וּפְתוּחוֹת לַחֵל, תּוֹכֵן חֵל וְגִגְוִתִּיהוֹן קִדְשׁ. בְּנוֹיּוֹת
בַּחֵל וּפְתוּחוֹת לְקִדְשׁ, תּוֹכֵן קִדְשׁ וְגִגְוִתִּיהוֹן חֵל. בְּנוֹיּוֹת בְּקִדְשׁ וּבַחֵל
וּפְתוּחוֹת לְקִדְשׁ וְלַחֵל, תּוֹכֵן וְגִגְוִתִּיהוֹן מִכְּנָגֵד הַקִּדְשׁ וְלַקִּדְשׁ, קִדְשׁ, מִכְּנָגֵד

פרק ג - משנה ט

מעשר שני שנכנס לירושלים ונטמא, בין שנטמא באב הטמאה, בין שנטמא בולד הטמאה, בין בפנים בין בחוץ, בית שמאי אומרים, יפדה ויאכל הכל בפנים, חוץ משנטמא באב הטמאה בחוץ. ובית הלל אומרים, הכל יפדה ויאכל בחוץ, חוץ משנטמא בולד הטמאה בפנים:

פרק ג - משנה י

הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא, יפדה. רבי יהודה אומר, יקבר. אמרו לו לרבי יהודה, ומה אם מעשר שני עצמו שנטמא, הרי הוא נפדה, הלקוח בכסף מעשר שני שנטמא, אינו דין שיפדה. אמר להם, לא, אם אמרתם במעשר שני עצמו, שכן הוא נפדה בטהור ברחוק מקום, תאמרו בלקוח בכסף מעשר, שאינו נפדה בטהור ברחוק מקום:

פרק ג - משנה יא

צבי שלקחו בכסף מעשר, ומת, יקבר על ידי עורו {יא}. רבי שמעון אומר, יפדה. לקחו חי ושחטו ונטמא, יפדה. רבי יוסי אומר, יקבר. לקחו שחוט ונטמא, הרי הוא כפרות:

פרק ג - משנה יב

הַמְשָׂאִיל קִנְיָן לְמַעֲשֵׂר שְׁנִי, אִף עַל פִּי שְׁגָפוֹ, לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר. זֶלֶף לְתוֹכוֹ סֵתֵם, עַד שֶׁלֹּא גָפוֹ, לֹא קָנָה מַעֲשֵׂר. מִשְׁגָּפוֹ, קָנָה מַעֲשֵׂר. עַד שֶׁלֹּא גָפוֹ, עוֹלוֹת בְּאֶחָד וַיִּמָּאֶה, וַיִּמְשָׁגְפוֹ, מְקַדְּשׁוֹת בְּכָל שָׁהוּ. עַד שֶׁלֹּא גָפוֹ, תוֹרֵם מֵאַחַת עַל הַכֹּל, וַיִּמְשָׁגְפוֹ, תוֹרֵם מִכָּל אַחַת וְאַחַת:

פרק ג - משנה יג

בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, מְפַתֵּחַ וּמַעְרָה לַגֵּת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, מְפַתֵּחַ וַיִּנּוּ צְרִידָה לְעָרוֹת. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים, בְּמָקוֹם שֶׁדֶרְכָן לְמַכֵּר סְתוּמוֹת. אֲבָל בְּמָקוֹם שֶׁדֶרְכָן לְמַכֵּר פְּתוּחוֹת, לֹא יֵצֵא קִנְיָן לְחֵלִין. אֲבָל אִם רָצָה לְהַחְמִיר עַל עֲצָמוֹ לְמַכֵּר בְּמַדָּה, יֵצֵא קִנְיָן לְחֵלִין. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִף הָאוֹמֵר לְחֵבְרוֹ, חֲבִית זוֹ אֲנִי מוֹכֵר לָךְ חוּץ מִסְּנִינִים, יֵצֵא קִנְיָן לְחֵלִין:

פרק ד

פרק ד - משנה א

הַמוֹלִיד פְּרוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנִי מִמְּקוֹם הַיֶּקֶר לְמְקוֹם הַזּוֹל, אוֹ מִמְּקוֹם הַזּוֹל לְמְקוֹם הַיֶּקֶר, פּוֹדְהוּ כְּשַׁעַר מְקוֹמוֹ. הַמְּבִיא פְּרוֹת מִן הַגֶּרֶן לְעִיר, וְכַדֵּי יַיִן מִן הַגֵּת לְעִיר, הַשֵּׁבַח לְשָׁנִי וַיִּצְיֵאוֹת מִבֵּיתוֹ {א}:

פרק ד - משנה ב

פּוֹדִין מַעֲשֵׂר שְׁנִי בְּשַׁעַר הַזּוֹל {ב}, כְּמוֹת שֶׁהַחֲנוּנֵי לוֹקַח, לֹא כְּמוֹת שֶׁהוּא

מוכר. כמות שהשלקחני פורט, ולא כמות שהוא מצרף. ואין פודין מעשר שני אכסרה. את שדמיו ידועים, יפדה על פי עד אחד. ואת שאין דמיו ידועים, יפדה על פי שלשה, כגון היין שקרם ופרות שהרקיבו ומעות שהחליאו: **{ה}**

פרק ד - משנה ג

בעל הבית אומר בסלע ואחר אומר בסלע, בעל הבית קודם, מפני שהוא מוסיף חמש. בעל הבית אומר בסלע ואחר אומר בסלע ואסר, את של סלע ואסר קודם, מפני שהוא מוסיף על הקרן. הפודה מעשר שני שלו, מוסיף עליו חמשית, בין שהוא שלו ובין שנתן לו במתנה:

פרק ד - משנה ד

מערימין על מעשר שני **{ח}**. כיצד, אומר אדם לבנו ולבתו הגדולים, לעבדו ולשפחתו העבדים **{ט}**, הילך מעות אלו ופדה לך מעשר שני זה. אבל לא יאמר כן לבנו ולבתו הקטנים, לעבדו ולשפחתו הכנענים, מפני שיזון כידו:

פרק ד - משנה ה

היה עומד בגרן ואין בידו מעות, אומר לחברו **{יא}**, הרי הפרות האלו נתונים לך במתנה. חוזר ואומר, הרי אלו מחללין על מעות שבבית **{יב}**:

פרק ד - משנה ו

מִשָּׁד מִמְּנוּ מַעֲשֵׂר בְּסֻלֶּעַ, וְלֹא הִסְפִּיק לְפָדוּתוֹ עַד שֶׁעָמַד בְּשִׁתִּים, נוֹתֵן לוֹ סֻלֶּעַ, וּמִשְׁתַּכֵּר בְּסֻלֶּעַ, וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁלוֹ. מִשָּׁד מִמְּנוּ מַעֲשֵׂר בְּשִׁתִּים, וְלֹא הִסְפִּיק לְפָדוּתוֹ עַד שֶׁעָמַד בְּסֻלֶּעַ, נוֹתֵן לוֹ סֻלֶּעַ מִחֲלִין וְסֻלֶּעַ שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי שָׁלוֹ. אִם הָיָה עִם הָאָרֶץ, נוֹתֵן לוֹ מִדָּמָי:

פרק ד - משנה ז

הַפּוֹדָה מַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְלֹא קָרָא שֵׁם, רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, דִּיּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, צָרִיד לְפָרֵשׁ. הָיָה מְדַבֵּר עִם הָאִשָּׁה עַל עֶסְקֵי גִטָּה וְקְדוּשֵׁיהָ, וְנָתַן לָהּ גִטָּה וְקְדוּשֵׁיהָ וְלֹא פָרֵשׁ, רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, דִּיּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, צָרִיד לְפָרֵשׁ:

פרק ד - משנה ח

הַמְּנִיחַ אֶסֶר וְאָכַל עָלָיו חֲצִיּוֹ, וְהִלֵּךְ לְמָקוֹם אַחֵר וְהָרִי הוּא יֵצֵא בְּפִנְדִּיּוֹן, אוֹכֵל עָלָיו עוֹד אֶסֶר [זט]. הַמְּנִיחַ פִּנְדִּיּוֹן וְאָכַל עָלָיו חֲצִיּוֹ, וְהִלֵּךְ לְמָקוֹם אַחֵר וְהָרִי הוּא יוֹצֵא בְּאֶסֶר, אֵכֵל עָלָיו עוֹד פֶּלֶג. הַמְּנִיחַ אֶסֶר שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי, אוֹכֵל עָלָיו אֶחָד עֶשֶׂר בְּאֶסֶר וְאֶחָד מִמָּאָה [יח] בְּאֶסֶר. בֵּית שַׁמַּי אֹמְרִים, הַכֹּל עֲשֶׂרָה. וּבֵית הַלֵּל אֹמְרִים, בּוֹדְאֵי אֶחָד עֶשֶׂר, וּבְדָמָי עֲשֶׂרָה:

פרק ד - משנה ט

כָּל הַמַּעוֹת הַנִּמְצָאִים, הָרִי אֵלּוּ חֲלִין, אֶפְלוּ דִינָר זָהָב עִם הַכֶּסֶף וְעִם הַמַּעוֹת. מִצָּא בְּתוֹכָן חֶרֶשׁ וְכָתוּב עָלָיו מַעֲשֵׂר, הָרִי זֶה מַעֲשֵׂר [כ]:

פרק ד - משנה י

המוצא כלי וכתוב עליו קרבן, רבי יהודה אומר, אם היה של חרס, הוא חליו ומה שבתוכו קרבן. ואם היה של מתכת, הוא קרבן ומה שבתוכו חליו. אמרו לו, אין דרך בני אדם להיות פונסין חליו לקרבן:

פרק ד - משנה יא

המוצא כלי וכתוב עליו קוי"ף, קרבן. מ', מעשר. ד', דמאי. ט', טבל. ת', תרומה, שבשעת ספנה היו כותבין ת' תחת תרומה **[כב]**. רבי יוסי אומר, כלם שמות בני אדם הם **[כג]**. אומר רבי יוסי, אפלו מצא חבית והיא מלאה פרות וכתוב עליה תרומה, הרי אלו חליו, שאני אומר אשתקד היתה מלאה פרות תרומה, ופנה:

פרק ד - משנה יב

האומר לבנו, מעשר שני בזוית זו, ומצא בזוית אחרת, הרי אלו חליו. היה שם מנה ומצא מאתים, השאר חליו. מאתים ומצא מנה, הכל מעשר:

פרק ה

פרק ה - משנה א

כרם רבעי, מצינין אותו בקוזזות אדמה, ושל ערלה **[א]** בחרסית, ושל

קְבוֹרוֹת בְּסִיד, וּמְמַחָה וְשׁוֹפֵד. אָמַר רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, בְּמָה דְּבָרִים
אָמוּרִים, בְּשִׁבְעֵית. וְהֶצְנוּעִים מְנִיחִין אֶת הַמַּעוֹת וְאוֹמְרִים, כָּל הַנִּלְקָט
מִזָּה, יְהֵא מְחַלְל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלוּ:

פרק ה - משנה ב

כָּרִם רְבָעִי הָיָה עוֹלָה לִירוּשָׁלַיִם מִהֲלָךְ יוֹם אֶחָד לְכָל צֶדֶד. וְאִיזוֹ הִיא
תְּחוּמָה, אֵילַת מִן הַדְּרוֹם וְעַקְרֵבַת מִן הַצָּפוֹן, לוֹד מִן הַמַּעְרָב וְהַיַּרְדֵּן מִן
הַמְּזָרֵחַ. וּמִשְׁרָבוֹ הַפְּרוֹת, הִתְקִינוּ שֶׁיְהֵא נִפְדָּה סְמוּךְ לַחוּמָה. וְתִנְאֵי הָיָה
הַדָּבָר, שֶׁאֵימְתִי שְׁיָרְצוּ, יַחְזֹר הַדָּבָר לְכַמוֹת שְׁהֵיָה. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר,
מִשְׁחָרֵב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הָיָה הַתִּנְאֵי הַזֶּה. וְתִנְאֵי הָיָה, אֵימְתִי שְׁיִבְנֶה בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, יַחְזֹר הַדָּבָר לְכַמוֹת שְׁהֵיָה:

פרק ה - משנה ג

כָּרִם רְבָעִי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין לוֹ חֲמֵשׁ וְאֵין לוֹ בַּעוֹר. וּבֵית הֵלֵל
אוֹמְרִים, יֵשׁ לוֹ. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, יֵשׁ לוֹ פָּרֵט וְיֵשׁ לוֹ עוֹלָלוֹת, וְהַעֲנִיִּים
פוֹדִין לְעַצְמוֹן. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, כָּלוּ לְגַת:

פרק ה - משנה ד

כִּיצַד פּוֹדִין נְטַע רְבָעִי, מְנִיחַ אֶת הַסֵּל עַל פִּי שְׁלֶשָׁה, וְאוֹמֵר, כַּמָּה אָדָם רוֹצֶה
לְפָדוֹת לוֹ בְּסָלַע עַל מְנַת לְהוֹצִיא יְצִיאוֹת מִבֵּיתוֹ. וּמְנִיחַ אֶת הַמַּעוֹת,
וְאוֹמֵר, כָּל הַנִּלְקָט מִזָּה, מְחַלְל עַל הַמַּעוֹת הָאֵלוּ בְּכַף וְכַף סָלִים בְּסָלַע:

פרק ה - משנה ה

ובשביעית, פודהו בשניו. ואם היה הכל מפקר, אין לו אלא שכר לקיטה. הפודה נטע רבעי שלו, מוסיף עליו חמשיתו, בין שהוא שלו ובין שנתן לו במתנה:

פרק ה - משנה ו

ערב יום טוב הראשון [ט] של פסח של רביעית ושל שביעית, היה בעור. כיצד היה בעור, נותנין תרומה ותרומת מעשר לבעלים, ומעשר ראשון לבעליו, ומעשר עני לבעליו. ומעשר שני והבכורים מתבערים בכל מקום. רבי שמעון אומר, הבכורים נתנין לפהנים פתומה. התבשיל, בית שמאי אומרים, צריך לבער. ובית הלל אומרים, הרי הוא כמבער:

פרק ה - משנה ז

מי שהיו לו פרות בזמן הזה והגיעה שעת הבעור, בית שמאי אומרים, צריך לחללו על הפסח. ובית הלל אומרים, אחד שהו כסף ואחד שהו פרות:

פרק ה - משנה ח

אמר רבי יהודה, בראשונה היו שולחין אצל בעלי בתים שבמדינות, מהרו והתקינו את פרותיכם עד שלא תגיע שעת הבעור. עד שבא רבי עקיבא ולמד, שכל הפרות שלא באו לעונת המעשרות, פטורים מן הבעור:

פרק ה - משנה ט

מי שהיו פרותיו רחוקים ממנו, צריך לקרוא להם שם. מעשה ברבן גמליאל והזקנים שהיו באין בספינה, אמר רבן גמליאל, עשור שאני עתיד למוד, נתון ליהושע, ומקומו משכר לו. עשור אחר שאני עתיד למד, נתון לעקיבא בן יוסף שיזכה בו לעניים, ומקומו משכר לו. אמר רבי יהושע, עשור שאני עתיד למוד נתון לאלעזר בן עזריה, ומקומו משכר לו. ונתקבלו זה מזה שְׂכָר {יז} :

פרק ה - משנה י

במנחה ביום טוב האחרון {יח} היו מתנדין {יט}. כיצד היה הודוי, בערתי הקדש מן הבית (דברים כו), זה מעשר שני ונטע רבעי. נתתיו ללוי, זה מעשר לוי. וגם נתתיו, זו תרומה ותרומת מעשר. לגר ליתום ולא למנה, זה מעשר עני, הלקט והשכחה והפאה, אף על פי שאינן מעכבין את הודוי. מן הבית, זו חלה :

פרק ה - משנה יא

כָּכָל מְצוֹתָי אֲשֶׁר צִוִּיתֵנִי (שם), הָאֵם הַקָּדִים מְעֵשֶׂר שְׁנֵי לְרֵאשׁוֹן, אֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְנַדֵּוֹת. לֹא עֲבַרְתִּי מִמְצוֹתַי, לֹא הִפְרַשְׁתִּי מִמִּין עַל שְׁאִינוֹ מִינּוֹ, וְלֹא מִן הַתְּלוּשׁ עַל הַמְּחַבֵּר, וְלֹא מִן הַמְּחַבֵּר עַל הַתְּלוּשׁ, וְלֹא מִן הַחֲדָשׁ עַל הַיֶּשֶׁן, וְלֹא מִן הַיֶּשֶׁן עַל הַחֲדָשׁ. וְלֹא שְׂכַחְתִּי, לֹא שְׂכַחְתִּי מִלְּבַרְכָּךָ וּמִלְּהַזְכִּיר שְׂמָךְ עָלָיו :

פרק ה - משנה יב

לֹא אֶכְלָתִי בְּאֲנִי {כ} מִמֶּנּוּ (שם), הָאֵם אֶכְלוּ בְּאֲנִינָה אֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְנַדֵּוֹת. וְלֹא בְעֲרַתִּי מִמֶּנּוּ בְּטִמָּא, הָאֵם הִפְרִישׁוּ בְּטִמָּאָה אֵינּוּ יָכוֹל לְהִתְנַדֵּוֹת.

וְלֹא נָתַתִּי מִמֶּנּוּ לָמוֹת, לֹא לְקַחְתִּי מִמֶּנּוּ אֶרְוֹן וְתִכְרִיכִים לָמוֹת, וְלֹא נָתַתִּיו לְאוֹנְנִים אַחֲרָיִם. שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל ה' אֱלֹהֵי, הִבֵּאתִיו לְבֵית הַבְּחִירָה. עָשִׂיתִי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי, וְשָׁמַחְתִּי וְשָׂמַחְתִּי בּוֹ: **[כא]**

פרק ה - משנה יג

הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשָׁךְ מִן הַשָּׁמַיִם (דברים טו), עָשִׂינוּ מָה שֶׁגִּזְרַתָּ עָלֵינוּ, אֵף אַתָּה עָשֵׂה מָה שֶׁהִבְטַחְתָּנוּ, הַשְּׂקִיפָה מִמַּעוֹן קִדְשָׁךְ מִן הַשָּׁמַיִם וּבִרְדָּךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּבָנִים וּבְבָנוֹת. וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּה לָנוּ, בְּטַל וּבְמִטְרָה וּבְלוֹדוֹת בְּהֵמָה. כֹּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ, כִּדִּי שְׁתַּתֵּן: **[כב]** טַעַם בְּפִרוֹת:

פרק ה - משנה יד

מִכָּאן אָמְרוּ, יִשְׂרָאֵל **[כג]** וּמִמְזֻרִים מִתְּוֹדִים, אֲבָל לֹא גָרִים וְלֹא עֲבָדִים מִשְׁחַרְרִים, שָׁאִין לָהֶם חֶלֶק בְּאֶרֶץ. רַבִּי מֵאִיר אָמַר, אֵף לֹא כֹהֲנִים וּלְוִיִּם, שֶׁלֹּא נָטְלוּ חֶלֶק בְּאֶרֶץ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, יֵשׁ לָהֶם עָרֵי מִגְרָשׁ:

פרק ה - משנה טו

יוֹחֲנָן כֹּהֵן גָּדוֹל הֶעֱבִיר הוֹדָיוֹת הַמַּעֲשֵׂר. אֵף הוּא בְּטַל אֶת הַמַּעוֹרְרִים, וְאֵת הַנוֹקְפִים. וְעַד יָמָיו הָיָה פְּטִישׁ מִכָּה בִירוֹשָׁלַיִם, וּבִיָּמָיו אֵין אָדָם צָרִיךְ לְשֹׂאֵל עַל הַדְּמָאִי: